

LUČKA

VERSKI LIST * ZA MLADINO
1942 * 1943

Gospod urednik!

Povedati Vam moram, da sem tudi jaz začel opravljati pobožnost petih prvih sobot. Trudim se, da bi pobožno prejel sv. obhajilo, zmolil rožni venec in opravil četrtturno premišljevanje. Sam od sebe bi ne mogel premišljevat, ker ne znam. Doma pa imamo neko zelo lepo knjigo »Premišljevanje ob rožnem vencu«. — Trdno sem uverjen, da bomo izprosili s to pobožnostjo božji mir.

Jaklič Veselko,
dijak 2. gimn. razr., Ljubljana.

Odgovor: Tvojega pisemca sem se izredno razveselil. Celotnega seveda ne morem priobčiti, ker mi zelo primanjkuje prostora. Prav imaš: pobožnost prvih sobot nas bo rešila. Pridobivaj še svoje tovariše in sošolce za to pobožnost.
Urednik.

Predragi g. urednik »Lučke«!

Sporočam Vam, da se je tudi meni prikazala Marija. Sedela sem na klopici v Tivoliju in se igrala. Kar nenadoma je nekaj zašumelo; prestrašena pogledam kvišku in pred menoj stoji Marija z Jezuščkom v naročju. Zašepetala je: Mir — mir — mir! in je izginila. Mamica se mi smeje in pravi, da se mi je sanjalo. Jaz pa le mislim, da je bila resnica. — Kaj pa mislite Vi?

Vaša

Jelica M.,
učenka 3. razr. lj. š.

Odgovor: Predraga Jelica! Jaz mislim in sem popolnoma uverjen, da se Ti je sanjalo. Najbrže si slišala predavanje o fatimskih pastirčkih, pa se Ti je tako živo vse to vtisnilo v spomin.
Urednik.

V slovo g. voditeljici M. Pirčevi.

Stala sem ob Vašem grobu, premišljevala sem o vas in sebi, poslušala sem glasove, ki so vstajali v moji duši ob pogledu na Vaš rani grob in v duši je vstal sklep: Ostani zvesta Mariji. G. Mara, na veselo svidenje v večni Marijini družbi.

Vaša zvesta

Smrdel Sabina,
učenka III. b r. lj. š, pri Sv. Jakobu.

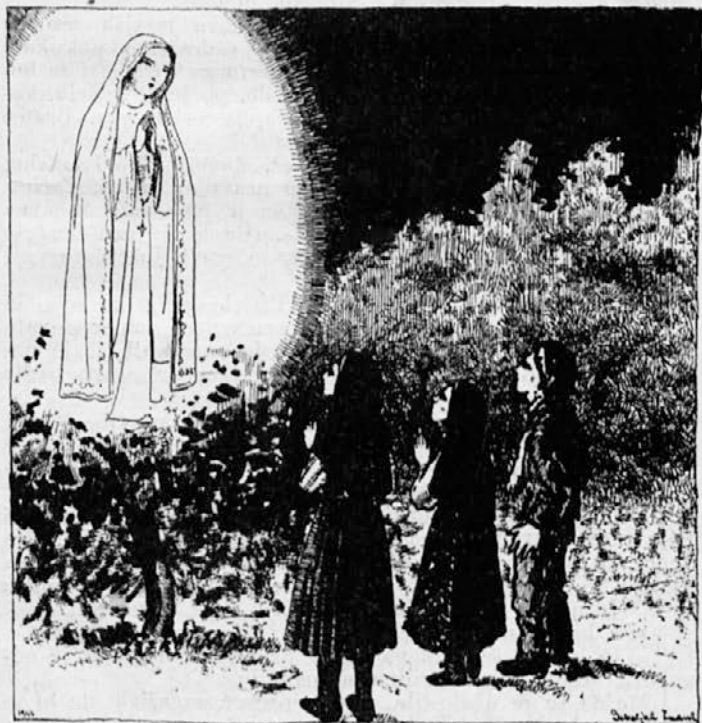
BLIC

LETO VIII.

JANUAR - FEBRUAR 1942-XXI

ŠTEV. 5-6

Marija govori trem pastirčkom v Fatimi.

Fr. Bazilij: **Fatimski Materi**

**Jacinta in Francek, pobožna Lucija,
so videli v Fatimi Tebe, Marija.
»Le pridni bodite in radi molite!«
prosila pastirčke si fatimske tri.
O Mati, še k nam se dobrotno ozri!...
Zvonovi zvonite, Marijo slavite! —
Še mi jo otroško lepo počastimo:
po poti pastirčkov odslej vsi hltimo!**

Fr. Rudolf:

Za fatimskimi pastirčki!

Se nikoli se ni vrnil Milan tako vesel iz šole. Kar gorel je od navdušenja.

»Mamica, da bi ti vedela...«

»Kaj pa je zopet bilo?« je vprašala mama.

Milančkova mlajša sестrica Majda je radovedno pokukala izza materinega krila. Ni še hodila v šolo, pa je že vedela, kako se napiše črka »m«. Bratec jo je naučil.

»Veš, mama, gospod katehet nam je pravil o Luciji, Jacinti in Franceku. Ovce so pasli, pa se jim je prikazala Marija.«
»Marija?« se je začudila Majda. »Pa brez Jezuščka?«
»Enkrat sta bila tudi Jezušček in sveti Jožef zraven,« je pojasnil Milan.

Sestrica mu ni dala več miru. Prijela ga je za roko in odpeljala v sobo. Moral je sestri na pručico in pripovedovati.

Milan se ni branil. Vse, kar si je zapomnil, ji je povedal. Tudi po svoje je kaj obrnil, če mu je pravo padlo iz spomina.

Mala je z odprtimi usti poslušala prelepo zgodbo o treh fatimskih pastirčkih. Nedolžni so bili, dobri in pobožni, a izprva tudi nagajivi.

»...kot ti,« je pripomnila Majda.

Milan se ni dal motiti. Pravil je dalje: kako so se vsi trije otroci igrali na paši, kako so vsak dan molili rožni venec in kako se jim je naenkrat prikazala lepa Gospa. Marija je bila. Šestkrat so jo videli. Zadnjikrat je imela tudi Jezuščka s seboj in sveti Jožef jo je spremljal.

»Pa bi jo tudi jaz lahko videla?« je vprašala Majda.

»Ti? — Saj še rožnega venca ne znaš moliti!« ji je odgovoril Milan. »Tudi pridna si premalo.«

Majda se je užalostila. Res je preveč nagajiva, da bi se ji prikazala Marija. Tudi joka prerada.

»Milanček! Kaj pa, če bi me naučil moliti rožni venec?« je tiho zaprosila.

Milan je postal resen. Pomislil je, potem pa odkimal:

»Nak, ne bo šlo! Premajhna si: ne bi se naučila.«

Sestrina bradica se je pričela tresti in kmalu so ji iz oči privrele debele solze.

»Počakaj, da povem do konca!« jo je hotel tolažiti brat. »Res jim je rekla Mati božja, naj molijo vsak dan rožni venec. Če ne zmoreš tega, boš pa zmogla drugo, kar jim je naročila: žrtvujejo naj se za grešnike.«

»Kako pa se to napravi?« Majda si je obrisala solze.

»Lucija, Jacinta in Francek so dali svojo malico ovčkam, sami pa ostali lačni. To je žrtev, nam je povedal gospod katehet.«

Milan je kar žarel od veselja. Zelel si je, da bi bil na paši pri fatimskih pastirčkih. Tudi on bi dal svojo malico ovčkam. Seveda bi bil zato tudi pri prikazovanjih zraven.

»Gospod katehet je rekel, da se tudi mi žrtvuemo. Kako bosta Jezušček in Marija tega vesela!«

Majda je možato prikimala s kodrasto glavo. Tudi ona hoče nabirati žrtvice. — — —

Drugi dan se je Milan s svojimi sošolci igral na vrtu. Tako je bil zaverovan v prevračanje kozolcev, da je celo na malico pozabil. Nenadoma pa je prijokala k njemu mala Majda. Kos kruha je držala v levici, z desnico pa si je mela objokane oči.

»Kaj pa je spet?« je bratec prenehala z igro.

»Uuu!... žrtvovala bi se rada, pa nimam ovčke, da bi ji dala svoj kruhek... Uuu!...« je potožila mala.

Vsi so se smejali, Milan pa jo je poučil, da pri žrtvici ni potrebna ravno ovca. Majdica je kmalu nasmejanega obraza dala svoj kruh sosedovemu Pepčku, ki ni imel več ne mamice in ne očka.

Fantje so prenehali z igro. »Naj bo ta žrtev za Jezusa!« so se domenili. Pričeli so pogovor o Fatimi.

»Pastirčki so ubogali Mater božjo in radi molili rožni venec« je povedal Milanov sošolec Peter.

»Za grešnike so se žrtvovali, za svet, za svetega očeta in za — mir. Zadoščevali so Marijinemu in Jezusovemu Srcu,« je navdušeno govoril Ivko.

Milan pa je dostavil:

»Tudi mi moramo radi moliti rožni venec. Premagati se moramo včasih — za Jezuščka; žrtvovati se moramo mesto grešnikov, ki Ga tako hudo žalijo...«

Vsi so naredili dobre sklepe: Cvečko ne bo več nagajal, Peter se bo odslej odpovedal sladkorčkom, Milan bo ubogal mamo, Ivko pa se ne bo več pretel. — — —

»Kako pa vi, Lučkarji in Lučkarice, zadoščujete Marijinemu Srcu? Ali že nabirate žrtvice za dobrega Jezusa? Skušajte biti čimbolj podobni fatimskim pastirčkom, pa boste nekoč tudi vi videli ljubega Jezuščka v naročju nebeške Mamice!

Fatimska gosta

Verica in Janezek sta stanovala v raztrgani bajti pod železniškim nasipom, kamor je le redko posijalo sonce. Njuna obraza sta bila bledečna, lica udrtá in ročice suhe. Ni bilo kruha doma, ne tople izbe, kjer bi si ogrela premrle ude. Očeta jima je zadušila črna tovarna tisto leto, ko ga je do smrti pobilo težko kladivo. Mati, betežna in zgrbljena, jima je s pranjem pri tujih ljudeh služila grenak kruh. Pa ko da se je vse živo zarotilo nad sirotama, jima je zdaj na zimo zbolela. Suh kašelj je stresal njeno izmučeno telo in oči, ki od prelitih solza niso znale več jokati, so v trudnih urah tožno počivale na ubogih, bednih sirotkah.

Večer za večerom sta poklekala ob bolni mami.

Pa najsi je bilo Verici in Janezku življenje sovražno, najsi so ju odganjali ljudje, če sta sestradana prosila za kosček kruha ali za skodelico juhe za bolno mamicó, najsi so bila srca trda in kamnitna, ker ljubezen do bednih je v naših časih umrla, vendar otroka nista bila žalostna. Večer za večerom sta poklekala ob bolni mami in z njo vred šepetaje molila za pokoj mrtvemu atku, za zdravje mami, za vse, ki so jim kdaj storili dobro, za mir, kot ju je učil gospod katehet.

Verica in Janezek sta hodila v šolo. Daleč je bila, sredi mesta. Med gosposkimi otroki sta sedela in za tujca so ju imeli.

Pa jim je nekoč gospod katehet tako lepo pripovedoval o ljubkih fatimskih pastircih, ki se jim je prikazala nebeška

Gospa in jim naročila, naj oznanijo svetu njeno naročilo o molitvi sv. rožnega venca in o pokori za vse žalitve, ki jih trpi njen božji Sin. Pa še jim je govoril gospod katehet, da je Marija obljubila svojo pomoč tistemu, ki bo častil Njeno brezmadežno Srce.

Zdaj sta Verica in Janezek molila slednjo noč sv. rožni venec in ob koncu sta zašepetala vročo prošnjo, naj Mati božja ozdravi njuno mamico naj jim zasije vsaj drobec žarek veselja in sreče.

Prva sobota v mesecu je bila blizu. Verica in Janezek sta se zamišljena vračala iz šole.

»Ti, Verica, ali bi ne bilo lepo, če bi zjutraj darovala obhajilo za bolno mamico?«

»Da, lepo bi bilo!« je Verica medlo odvrnila bratcu.

»Sem mislil,« je drobenjcal Janezek, »da bi jutri, prvo soboto v mesecu, potožila božji Mamici vso svojo stisko in jo prosila za pomoč!«

Verica ni odgovorila. Le krepko je stisnila bratovo ročico in stekla domov.

»Mar sem jo užalil?« je modroval Janezek. Mislil je pač tako, ker ni videl drobnih solzic tihega upanja v očeh svoje sestrice.

Mraz, ki se je od bogvekod čez noč prikradel v mesto, je zdrznil obe siroti, ko sta zgodaj zjutraj hitela v cerkev. A ko sta gledala v razsvetljeni oltar in ko jima je gospod katehet položil belega Jezusa v srce, pa ko sta se s tiho prošnjo zatekla po pomoč k Presvetemu Srcu Marijinemu, jima je bilo naenkrat toplo in ličeca so se jima rožno nadahnala.

Na pragu bajtice je sedela beračica z majhnim dečkom.

Čudno vesela sta prišla domov, do revne bajtice. Verica je nosila cajnico in v njej skodelo toplega čaja, ki ji ga je vsako jutro dajala za bolno mamo dobra gospa.

»Glej, Verica,« je potegnil Janezek sestrico za rokav in ustavil korak.

Na pragu bajtice je sedela beračica z majhnim dečkom, ki se je ovijal v njeno ogrinjačo in se ves drgetajoč stiskal k materi.

Verica je stopila k ženi in jo nagovorila:

»Kdo si uboga žena, in kaj iščeš tod v mrzlem jutru?«

»Vso noč blodim,« je trudno odgovorila žena. »Toplega kota iščem za sina, ki mu je mraz. Pa srca so trda in kamnitna, odganjali so me in se mi rogali, češ, za berače nimamo prostora.«

»Pridi k nama!« ji je koj ponudila Verica in ji pomagala, da se je dvignila. »Naša izbica je borna in tudi topla ni, mamica nama je bolna, pa pridita vseeno, ti in tvoj sin! Tu v cajnici nosim čaj, delila ga bom s teboj!«

Toplo je pogledala žena Verico in njen sin se je hvaležno nasmehnil Janezku. Vstopili so v temačno izbo.

V cunje zavita je v kotu ležala bolna mati. »Kdo je prišel, Verica?« je vprašala in trudno privzdignila glavo.

»Revna žena, ki je prezebala na našem pragu, mamica. Dejala sem ji, naj vstopi.«

»To je tvoja mamica?« je nežno pokazal mali deček na bolnico in sočutno pogledal Janezka.

»Bolna je. Pa Jezus in Marija jo bosta ozdravila!« In Janezek je v trdni veri izgovoril te besede.

Žena, ki je stala sredi izbe in ki so se ji oči lesketale v nadzemski svetlobi, se je zdaj obrnila k sinu in ga pogledala tiho in proseče.

In mali, revni deček je dvignil svojo desnico, stopil k ležišču in veselo dejal:

»Velika je vajina vera. Janezek in Verica, veliko je vajino upanje, največja pa je vajina ljubezen do mojih bednih bratov. Bodita blagoslovljena. Vajina mamica je zdrava!«

In glej!

Izba, prej temačna in mrzla, je zažarela v sijajni luči in bila je topla. Janezek in Verica sta zdrknila na kolena. Bolnica na ležišču se je dvignila in solze svete sreče so ji orosile oči.

Sredi žarne luči, bolj bele od prebelega dne, pa sta stala žena in njen sin. Njune oči so gledale ljubeznivo in toplo. Bila sta Jezus in Fatimska Gospa.

Zgodba o Ježuškovem Mihcu

Mihec mu je bilo ime. Sedem let je imel, pa si je moral že sam služiti svoj kruhek. Očeta ni nikdar poznal, mati pa mu je umrla, ko je komaj izgovarjal besedo »mama«. Teta ga je vzela k sebi, ko pa mu je bilo šest let, je tudi ta odšla k Bogu.

Sam je ostal, od vseli zapuščen in vesel je bil, da se ga je končno vendar nekdo usmilil. Bogat kmet Trdan z Visokega vrha ga je vzela v svojo hišo. Pa je bil mož znan po svoji skoposti in vsakdo je vedel, da

se Mihcu pri njem ne bo ravno dobro godilo.

»Veš, zastonj te ne bom redil,« mu je takoj prvi dan rekel Trdan. »Pastir si je zvinil nogo in ne more na pašo. Pojdi k njemu, da te pouči! Jutri boš gnal ti.«

Drugi dan je bil Mihec že z belimi ovčkami na pašniku. Vzljubil jih je in tudi živali so ga kmalu poznale.

»Pastirja bi moral plačevati, Mihec mi dela zastonj,« si je mel roke Trdan in sklenil, da bo pastirja z bolno nogo odpustil iz službe. Res je moral stari Peter zapustiti hišo. Mihec je postal pravi pastir.

Trdanov sin Tonček pa je bil vse drugačen kot oče. Rad je imel Mihca in mnogokrat je pritekel k njemu na pašo. Večkrat mu je prinesel kak priboljšek: vedel je, da oče še za tisto pičlo hrano, ki jo dobiva pastirček, godrnja.

»Mihec! Mihec!« je že od daleč klical in vesel hitel k njemu. Sedla sta v travo. Tonček pa je privlekel izra srajce velik kos kruha in jabolka.

»Malico sem ti prinesel, saj si gotovo lačen.«

Kolikokrat že je hotel Mihec odkloniti, a se je vedno spomnil, da bi ga užalil. Pa tudi lačen je bil v resnici, saj mu skopuh včasih še zajtrka ni privoščil.

»Veš, zastonj te ne bom redil!«

»Tonček, še popoldne pridi! Tako rad kramljam s teboj in kar dolgočas mi je, kadar sem sam,« je zaprosil Mihec, ko je Tonček vstal, da bi šel.

»Popoldne ne morem. Moram v šolo,« je rekel Tonček.

»V šolo? — Kako pa je tam?« je radovedno vprašal pastirček.

Potem pa mu je Tonček pravil o šoli. V drugi razred je hodil, pisati in brati je že znal in lepe zgodbe iz svetega pisma jim je pri verouku razlagal gospod katehet. Tudi pri prvem svetem obhajilu je že bil in mnogo je vedel povedati o tem prelepem dnevu. — Ko bo velik, bo šel pa v mesto. Gospod bo postal in še bogatejši bo kot oče...

»Toda, ti si žalosten?« je končal Tonček, ko je opazil solzo v Mihčevih očeh. »Kaj ti je, Mihec?«

»Hudo mi je, ker jaz ne bom nikdar videl šole. Tako rad bi se učil. Pa Jezusa bi rad prejemal v svoje srce. A sem le ubogi pastirček...«

Tonček je obmolnil, trenutek nato pa veselo poskočil.

»Mihec! Ata bom prosil, da bi smel tudi ti v šolo. Vsaj enkrat na teden naj bi te pustil...«

Dobri deček je že tekel preko travnika proti domu, da poprosi pri očetu za Mihca. Pastirček je gledal za njim in v očeh mu je zaigrala solza upanja.

»Morda bo pa gospodar dovolil. Svojemu sinu menda ne bo odrekel...« — — —

Tonček se je kmalu s povešeno glavico vrnil.

»Ha, ha! Še v šolo z njim! Kdo pa bo pasel? Kje pa je zapisano, da mora vsak otrok v šole?« mu je rekel oče, je povedal.

Mihcu so se zasolzile oči. Videl je, da so mu šolska vrata za vedno zaprta. Vse svoje življenje bo ostal neuk pastirček. — O, ko bi še mamica živela! Gotovo bi ga poslala v šolo. Pridno bi se učil, ko pa bi dorasel, bi zaslužil in njej bi ne bilo treba več delati. Celot svojo hišico bi imela...

Tonček je gledal v tla in tudi po njegovem licu je zdrsnila solza.

»Moj oče ni dober...«

»Tonček!« ga je prekinil Mihec. »Tvoj oče je in rad ga moraš imeti. On že ve, zakaj me ne pusti v šolo. Je že bolj prav tako...«

Oba sta molčala...

Čez čas pa je Tonček veselo poskočil, da se je pastirček kar prestrašil.

»Mihec! Že vem, kaj bom storil! Vsak dan bom hodil k tebi na pašo in te učil vsega, kar bom slišal v šoli.«

»Tonček!...« je srečen vzkliknil sirotek. Več ni mogel. Zopet mu je veselo upanje napolnilo srce.

»Kmalu boš pisal in bral. Tudi Katekizem bom prinesel in Zgodbe svetega pisma. Ko boš vse znal, boš pa lahko tudi ti prejemal Jezusa.«

Jej, kako je bil Mihec vesel! Kar objel bi dobrega Tončka. Gotovo bi še dolgo kramljala, da ni pastirček opazil,

»Učil te bom vsega, kar bom slišal v šoli.«

da so se ovčke preveč oddaljile. Moral je za njimi, da ne bodo šle v škodo. — — —

Tonček je držal svojo obljubo. Vsak dan je bil na paši pri Mihecu. Sedela sta v travi in se sklanjala nad knjigo.

»A, a, a... i, i, i...«

Pastirček je bil odprte glavice in je poznal kmalu vse črke. Sicer še ni šlo gladko, a vendar: šlo je.

Tudi pisal je kmalu. Tonček je našel pod streho staro tablico in pisalni kamenček. Prinesel jo je pastirčku in ta je tako dolgo ponavljal črko za črko, da je šlo.

Pričela sta z zgodbami svetega pisma in vprašanji iz Katekizma. K učenju ga je silila misel, da bo smel prejemati Jezusa, kadar bo vse to znal. Kmalu je dohitel svojega učitelja.

Tonček mu je pravil, kako lepo je v vaški cerkvi. — Mihec še ni bil nikdar pri sveti maši. Sicer ga je teta gotovo kdaj vzela s seboj, a tega se ni spominjal. Je bil takrat pač še premajhen. Gospodar Trdan pa ga ni pustil, čeprav je Tonček že večkrat prosil zanj. Skopuh mu namreč ni hotel kupiti nedeljske obleke. Da bi pa ljudje videli Miheca v vsakdanjih strganih in umazanih hlačkah, ni maral. Bi vsi vedeli, da mu jih noče kupiti. Izgovarjal se je, da je fant prešibek in ne bo zmožel dolge poti. Visoki vrh je bil od vasi oddaljen dobri dve uri in pol.

Minila je dolga zima. Sneg je skopnel in tla so se osušila. Pomlad je prinesla obilo zelenja in cvetja. Po gozdu so zažrgoleli drobni ptički.

Mihec je bil zopet na paši pri ovčkah.

Vso zimo mu je Tonček pripovedoval, kaj so se v šoli učili. Razložil mu je, česar ni razumel; pa navadno niti ni bilo treba. Fant se je sproti vsega naučil. Zlasti verouk je ljubil. Hotel je prejemati Jezusa in srčno je hrepenel po zaželeni uri, ko se bo z Njim prvič združil. A vse te misli so se mu zdele le lepe sanje. Kako bo to dosegel, ko je pa ubogi pastirček in ga gospodar še v cerkev ne pusti.

»O, ko bi mamica živela! Skupaj bi hodila k svetemu obhajilu... Zakaj je morala umreti?...«

Solza mu je zdrsnila po licu...

Toda spomnil se je, da je mamica v nebesih. Tam lahko prosi zanj, pred nebeškim prestolom, kjer noč in dan gleda ljubega Jezusa. Tam ni zime in mraza, tam je večna, sončna pomlad... Kako rad bi poletel za njo, kako rad bi se z njo veselil v nebesih. A vedel je, da mora živeti na zemlji, dokler ga dobri Bog ne pokliče.

»Mamica!... Ti prosi zame!...«

Pastirček je čutil, da ga iz nebes blagoslavljaajo njene roke. Rahel glas je zaslišal v srcu, glas svoje drage mamice. Tiho mu je šepetala, da bo nekoč pri njej v raj.

»Pa Jezusa ljubi, Mihec! Prejemaj Ga v svoje srce...«

Kaj? Ali prav čuje? Naj Jezusa prejema, je rekla. Da, da, čisto razločno je slišal! Jezusa naj prejema...

Naenkrat je postal tako neizmerno srečen, da bi ves svet objel: travnike, polja in gozdove in svoje ovčke... Še tistega črnega koštruna, ki vedno sili v škodo.

Bal se ni ničesar več. — Čeprav je bil samo pastirček in ga Trdan ni pustil nikamor, bo šel k svetemu obhajilu. Da, kar sam bo šel v cerkev. Nihče ne bo vedel, le Tončku bo povedal...

Urezal si je piščalko in ko je prišel Trdanov Tonček na pašo, se je po vsem travniku razlegala njena vesela pesem.

V deželo je prišel cvetoči maj. Mihec je komaj čakal njegove tretje nedelje. Tonček mu je namreč povedal, da bo ta dan v vaški cerkvi prvo sveto obhajilo. Mnogo malih srček bo prvič prejelo Jezusa.

»Tudi k meni bo prišel Jezušček. Rad Ga imam, On pa ima rad mene. In mamica prosi zame pri Njem...«

Ni se bal dolge poti. S Tončkom bosta šla skupaj. Tudi množice v cerkvi se ne bo ustrašil. Se bo že kako prerinil do spovednice. Ko pa bo očistil svoje srce, bo pokleknil k obhajilni mizi in...

»Ah! Kako bo lepo!...« — — —

Mihca je prebudil jutranji hlad.

»Nedelja!... Jezus...«

Skočil je z ležišča in se oblekel. Že prejšnji večer si je za silo osnažil obleko. Tonček mu je posodil svoje ponošene čevlje. Ker ni imel nogavic, si jih je obul kar na bose noge.

Tonček ga je že čakal. Tiho, da ju nihče ni slišal, sta stekla okoli hiše in izginila za hlevom. Kmalu sta bila v gozdu. Že sta se spuščala v dolino.

Počivaj, milo Detece!
Zapri sladké oči.
Trpljenje hudo čaka te'
in nepokoj noči.

Dokler te v grob ne polože,
ne boš pokoja našlo tu.
Zato želimo ti miru.

Dete, zdaj se odpočij
in v zbegana nam srca
mir nebeški vlij!

Le stopi za menoj!

Bratec moj,
le stopi za menoj!
Vzemi križ na rame,
misli vedno name
in na vse, kar zate sem prestal:
zate sem življenje dal.

Bratec moj,
le stopi za menoj!
Grešnost pomni svojo,
glej ljubezen mojo:
Tu na trdem križu zdaj visim,
zate prebridko trpim.

Bratec moj,
le stopi za menoj!
Križ svoj vdano nosi,
za pomoč me prosi.
Vedno svežih dal ti bom moči,
da ti duša oživi.

Bratci! Sestrice!

Fatimska Mati božja nam obeta skorajšnji mir, če zapustimo pota greha in se spokorno obrnemo k Bogu.

Vsi vemo, da molitev nedolžnih otrok Gospod zelo rad usliši. Zato se pa, prijateljski moji, pridružite odraslim in z veliko vnemo opravljajte pobožnost prvih petih sobot. Zmolite goreče ta dan rožni venec, prejmite sv. obhajilo in v cerkvi z drugimi verniki poslušajte četrturno premišljevanje.

Po Marijini priprošnji nam bo kmalu zasijal blaženi mir.

Zgodbe naše ljube Matere!

Joj, kako dober otrok je njen Jezus! Nobene napake ne more na njem odkriti, nobene napačne besede, nikoli ni siten, nikoli nepotrpežljiv, nikoli nepokoren! Res je Marija sama polna milosti, Jezus pa je še mnogo lepši po duši in po telesu, Jezus ji je za zgled!

»Rastel je v starosti, v modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.« Kakor se na vrtu razcveta dehteča roža in je vsak dan lepša, tako je rasel Jezus.

Trdo je bilo Jožefovo tesarsko delo, a Jezus mu je že od mladih nog z veseljem pomagal. Nič zabavno ni bilo za Marijo, vsak dan presti, tkati, obleko šivati, zraven pa pospravljati in kuhati preprosto hrano — a Bog hoče, da vsi delamo.

V trdem vsakdanjem delu ob Jožefu in ob Jezusu je Marija našla svojo srečo. Delo jim je sladila pobožna vsakdanja molitev in nedolžno veselje. In v tem je zemeljska sreča! Nedolžno živeti, pridno delati, pobožno moliti, pa na Boga misliti, kakor je delala Marija — in našli bomo srečo že na tem svetu, kakršne nobena druga zabava ne more dati — zraven pa se najlepše pripravljati na večno srečo!

12. Marijino dvojno bridko slovo.

Ustno izročilo pravi, da je sveti Jezusov rednik Jožef umrl, še preden je Jezus začel javno učiti. Pa tudi sv. pismo to molče potrjuje, ker sv. Jožefa med Jezusovim učenjem nikoli ne omenja.

Sv. Jožef je mirno in pridno dan za dnem delal ter tako skrbel za Marijo in Jezusa, katera mu je bil izročil Bog. Jezus bi lahko naredil kak čudež in sveta Družina bi kar naenkrat imela vsega v izobilju. Pa vendar tega ni hotel. Vsi člani svete Družine so si morali z delom služiti vsakdanji kruh kakor vsi drugi ljudje. Čudeži pa naj ljudem samo dokažejo, da je Jezus res božji poslanec.

Marija je imela bistre oči, zato je kmalu opazila, kako njenemu svetemu ženinu Jožefu moči vsak dan bolj pešajo, kako izmučen je vsak večer bolj. Na vse mogoče načine

Blažena smrt sv. Jožefa.

mu je stregla, da bi ga okrepčala, a je vendarle videla, da bo kmalu moral umreti in jo zapustiti.

Čim bolj se dva med seboj ljubita, tem bridkejše jima je, kadar se morata ločiti. In Jožefa je Marija ljubila bolj ko vse druge ljudi, saj ji je bil zvest tovariš skozi življenje, zanjo je živel, brez pokoja skrbel za njeno srečo. Spremljal jo je na poti v Betlehem, na begu v Egipt, v Egiptu je zanjo delal, tri dni je skupaj z njo iskal Jezusa — koliko trpljenja ji je lajšal. Zato ga je Marija ljubila z nežno in čisto ljubeznijo, kakršne svet še ni videl.

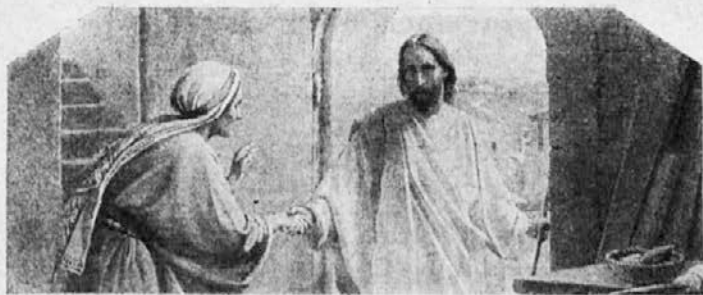
Napočil je dan, ko sv. Jožef ni mogel več vstati s svoje preproste postelje. Res ga je čakalo pri Bogu lepo plačilo za njegovo sveto življenje, a smrtne bridkosti mu le niso prizanesle. Ugasnilo je njegovo ljubeče oko, otrpnilo je njegovo telo. Srečna smrt, ko mu Jezus in Marija stojita ob strani! Vroče solze je pretakala Marija in tudi Jezus se ni sramoval solzá, ko se je poslavljval od svojega zvestega rednika, saj je pozneje jokal celo za svojim prijateljem Lazarjem. Svete so solze, ki vro iz ljubečega srca, zato nam jih ni treba skrivati. — Da bi le tudi mi mogli tako lepo v Boga vdani umirati, kakor je umiral sv. Jožef! Jezus, Marija, Jožef, stojte nam ob strani v našem zadnjem boju!

Najbrž je Jezus sam štesal nosilnico, s katero so Jožefa nesli pokopat, in odslej je z delom svojih rok skrbel zase in za Marijo. A kako prazno in tiho je postalo v nazareški hiši, ko ni bilo več Jožefa!

*

Oh, bridko je bilo Marijino slovo od Jožefa, a dobro je vedela, da jo v kratkem času zadene še druga, še grenkejša ločitev: Jezus jo bo zapustil in začel svoje odrešilno delo, ona pa bo ostala sama — na vsem svetu tako strašno sama!

Doslej je Jezus ves čas živel ob njeni strani. Molila je ob njegovih jaslicah, bedela ob ležišču dečka, gledala ga je rasti in ljubeče je spremljala vse njegove korake.

Jezus se poslovil od svoje Matere.

Najslajšo tolažbo je čutilo njeno srce, ko je zanj skrbela in mu stregla. Mislila je, da ne bi mogla živeti, če Jezusa ne bi bilo pri nji, če ne bi več slišala njegovega lepega glasu, ne videla njegove blage miline. Koliko radost je uživala, ko ga je gledala pridnega pri delu, pobožnega pri molitvi, tako veselega, če se je z njo pogovarjal. Če sta kdaj bili na svetu srci, ki bi bili eno, tedaj sta to bili srce Jezusovo in srce Marijino, srce najsvetejšega Sina in najsvetejše Matere.

Zdaj pa naj se ločita, poslovita za vse življenje! Joj, kolikšno bridkost je polnila Marijino srce že sama misel na to slovo! Da, zdaj razume besede starčka Simeona: »Tvojo dušo bo presunil meč bolečin.«

Ko je Jezusa v templju našla, ji je Jezus rekel: »Kaj sta me iskala? Ali nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?« Takrat Marija njegovih besed ni razumela, zdaj jih razume: Jezus je prišel na svet, da ljudi spet naredi za otroke božje. To pa je tako sveta in velika naloga, da se ji morajo vse druge stvari umakniti, tudi ljubezen matere in sina, saj je Jezus pozneje učil: »Če kdo očeta in mater, brata ali sestro bolj ljubi ko mene, ta mene ni vreden!«

Vse je treba zapustiti, kadar kliče Bog!

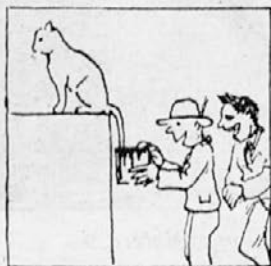
Seveda je tudi Jezusa srce bolelo, da se bo moral ločiti od matere — a zdaj kliče Bog, in kaj more človek storiti boljšega, ko takoj hiteti, kamor Bog kliče, pa če bi še tako krvavelo srce!

Glejte, tako Jezusu in Mariji ni bilo prihranjeno nobeno trpljenje, samo da bi mi ljudje imeli zgled, kako ravnajmo, kadar kliče Bog. Naj srce materi in sinu ali hčeri ali očetu še tako trpi, kadar se poslavljajo, se zato slovo ne sme odlašati, ako tako zahteva Bog!

S solzami v očeh sta se poslovila Mati in Sin, Marija pa je v nazareški hišici ostala sama, zdaj dvakrat sama, kajti ni več imela ne moža ne sina, a tudi to bridkost je darovala Bogu, saj je Bog tako hotel in božja volja je najbolja!

Naša muca ne pozna šale

Risal Debeljak Ludvik

Rešitve ugank v »Lučki« št. 3-4.

1. Križanka »Božično drevo«:
Vodoravno: 2. Bog, 3. Mir, 5. Večer, 6. Da, 7. Ar, 9. Ne,
10. Ep, 11. Si, 13. Os, 14. Begunje, 16. Lit, 17. Ena.
Navpično: 1. Božič, 3. Meta, 4. Reka, 6. Deset, 8. Resje,
12. Ig, 13. On, 14. Bi, 15. Ena.

2. Čarobni kvadrat — vodoravno in navpično:
1. Kopa, 2. Opat, 3. Pare, 4. Atek.
3. Čaroben lik: Peč, Velik, Čil.
4. Križanke voščilo: Vesel Božič.

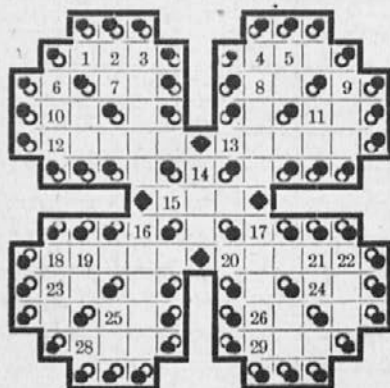
Vse štiri uganke so pravilno rešili: žveglič Marjan, Turk Ciril, Ramovš Marija, Glažar Danilo, Kogovšek Marija, Puc Breda, Novak Zlatka, Lapajne Andi, Jovan Aleksander, Potočnik Marija, Jakše Ladislav, Pucihar Mirko, Kovač Pavle.

Izžrebani so bili: Kovač Pavel, V. r., Marijanišče; Jakše Ladislav, uč. 4. razr. v Šiški; Potočnik Marija, 1. r. uršulske gimn.; Ramovš Marija, 4. r., Bežigrad.

Po nagrado naj pridejo v trgovino Ničman.

U ? G ? A ? N ? K ? E

(Žnidarič)

1. Križanka »Roža«.

Vodoravno

1. Dragoceva tekočina. 4. Gaj.
7. Igralna karta. 8. Del kolesa.
10. Pivo. 11. Veznik. 12. Škofova kapa. 13. Kraška gora. 15. Ptica.
18. Koča. 20. Tolkalo. 23. Del motorja. 24. Nikalnica. 25. Pom. glagol. 26. Del voza. 28. Oblika.
29. Staro orožje.

Navpično:

2. Egiptsko božanstvo. 3. Plamenček. 4. Potrebuje pek. 5. Del kolesa. 6. Morska riba. 9. Jelen. 11. Veznik. 14. Preprosto orožje. 16. Dete. 17. Ptič. 18. Je ustvaril svet. 19. Igralna karta. 21. Glavni števnik. 22. Srbsko mesto.

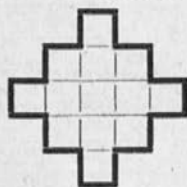
2. Čaroben kvadrat.

S			
	S		
		S	
			S

Navpično in vodoravno:

- Uharica.
Plevel.
Moško ime.
Gora v Grčiji.

3. Čaroben lik.

Navpično in vodoravno:

- pogonsko sredstvo
prometno sredstvo
del ust

4. Posetnica.

Karl Fvančič

Kaj je ta mož po poklicu?

5. Spreminjevalnica.

Izpremeni pri vsaki besedi prvo črko, da dobiš sledeči pomen:

1. God.	1. Kad.
2. Soda.	2. Tekočina.
3. Ogon.	3. Moško ime.
4. Lov.	4. Klada.
5. Olga.	5. Vodna rastlina.

Spremenjene črke od zgoraj navzdol dado izdelek iz voska.

6. Napis.

Č	S	I	A
C	V	D	U
H	E	I	E
R	V	T	I

»Lučko« izdaja in tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (predstavniki Jože Kramarič). — Stane za vse leto 6 lir. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. — Uprava: Ljubljana, Koptarjeva 2. H. Ničman. — Izhaja mesečno.